

· 22 Ιουνίου, 1995

[ΚΟΥΡΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

SABER YACOUP SHEHATA ΚΑΙ ΑΛΛΗ,

Ενάγοντες-Εφεσεύοντες,

v.

ASSIL SABIT ELLIAS,

Εναγόμενου-Εφεσίβλητου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8316).

Πολιτική Δικονομία — Αναστολή διαδικασίας — Καταχώρηση αγωγής σε Κυπριακό Δικαστήριο αντί σε Αιγυπτιακό — Προϋποθέσεις αναστολής της διαδικασίας.

5 *Αναστολή διαδικασίας — Δικαιοδοσία Κυπριακού Δικαστηρίου — Αγωγή για επιταγές που εκδόθηκαν και παραδόθηκαν στο δικαιούχο στην Αίγυπτο — Διάδικοι Αιγύπτιοι με τους ενάγοντες κατοίκους Αιγύπτου και εναγόμενο κάτοικο Λεμεσού — Κριτήρια προσδιορισμού του φυσικού βήματος εκδίκασης της υπόθεσης.*

10

Οι ενάγοντες στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού με αριθμούς 5854/87 και 5855/87, εφεσίβηλαν την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου με την οποία διατάχθηκε η αναστολή της περαιτέρω διαδικασίας ενώπιόν του.

15

Οι αξιώσεις των εναγόντων - εφεσεύοντων αφορούσαν διάφορα ποσά επιταγών σε ξένο νόμισμα, οι οποίες υπογράφηκαν και παραδόθηκαν στους εφεσεύοντες από τον εφεσίβλητο, στην Αίγυπτο. Όλες οι σχετικές συναλλαγές έγιναν στην Αίγυπτο. Οι διάδικοι συμφωνούν ότι εφαρμοστέο δίκαιο ήταν το Αιγυπτιακό. Ήσαν όλοι Αιγύπτιοι αλλά οι ενάγοντες διέμεναν στο Κάιρο, ο δεν εναγόμενος στη Λεμεσό. Κατά την ακρόαση της αιτήσεως για αναστολή της διαδικασίας δεν δόθηκε μαρτυρία από καμιά πλευρά για απόδειξη των ισχυρισμών στις ενόρκους δηλώσεις που συνόδευαν την αίτηση και την ένσταση. Το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν προχώρησε σε ευρήματα και διατύπωσε τα μη αμφισβητούμενα γεγονότα ως ακολούθως:

25

“Οι διάδικοι είναι Αιγύπτιοι, αλλά οι μεν ενάγοντες διαμένουν στο Κάιρο, ο δε εναγόμενος στη Λεμεσό.

Οι επίδικες επιταγές, στις οποίες βασίζεται το ισχυριζόμενο αγώγιμο δικαίωμα των εναγόντων υπογράφηκαν και δόθηκαν στην Αίγυπτο.

Ο Αιγυπτιακός Νόμος διέπει τις συναλλαγές πάνω στις οποίες βασίζεται το ισχυριζόμενο αγώγιμο δικαίωμα.

Το παρόν Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία εκδίκασης των αγων αυτών. Δέστε Άρθρο 21(1)(β) του Νόμου 14/60.

Παρ' όλο που οι ενάγοντες αμφισβήτησαν τον ισχυρισμό ότι όλοι οι ή περισσότεροι μάρτυρες του εναγομένου βρίσκονται στην Αίγυπτο, θεωρούμε πως δεδομένου ότι οι επίδικες συναλλαγές έγιναν στην Αίγυπτο είναι φυσιολογικό ότι μέρος τουλάχιστο της μαρτυρίας θα βρίσκεται στην Αίγυπτο και οι ενάγοντες - καθ' ων η αίτηση δεν πρόσφεραν οποιαδήποτε μαρτυρία για το αντίθετο. Περιπλέον δεν μας διαφεύγει το ότι ο εναγόμενος - αιτητής ισχυρίζεται πως οι μαρτυρες του βρίσκονται στην Αίγυπτο και το ότι οι εναγοντες - καθ' ων η αίτηση αρνούνται αυτό τον ισχυρισμό δεν μπορεί παρά να έχει περιορισμένη βαρύτητα, δεδομένου ότι ο κάθε διάδικος έχει δικαίωμα επιλογής των μαρτύρων που θα παρουσιάσει στο Δικαστήριο”.

Οι λόγοι έφεσης, αναπτύχθηκαν από το δικηγόρο των εφεσειόντων σε τρεις κυρίως ενότητες. Η πρώτη ενότητα, είχε επίκεντρο την εισήγηση ότι ο εναγόμενος δεν προσκόμισε μαρτυρία και συνεπώς δεν μπορούσε να πείσει ότι υπήρχε άλλο Δικαστήριο στη δικαιοδοσία του οποίου να υπάγεται η υπόθεση. Η δεύτερη ενότητα, ότι η αναστολή αποστέρησε τους ενάγοντες από έννομα προσωπικά ή νομικά πλεονεκτήματα, όπως η αδυναμία εκτέλεσης της απόφασης στην Αίγυπτο, ενώ υπήρχε τέτοια δυνατότητα στην Κύπρο, στοιχείο που το πρωτόδικο Δικαστήριο χαρακτήρισε, κατά τον προβαλλόμενο λόγο έφεσης, άσχετο, ενώ θα έπρεπε να το λάβει σοβαρά υπόψη. Η τρίτη ενότητα, ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο έδωσε υπερδύναμη σημασία στο θέμα της κλήσεως μαρτύρων από την Αίγυπτο και δέχτηκε ότι ο εφεσίβλητος θα εστερείτο του δικαίωματος να τους κλητεύσει. Επίσης, ότι η αναφορά του εφεσιβλήτου σε μάρτυρες, ήταν αόριστη.

Ο εφεσίβλητος, δεν εμφανίστηκε κατά την ακρόαση της έφεσης.

Αποφασίστηκε, ότι:

(1) Η διαπίστωση του πρωτόδικου Δικαστηρίου πως η Κύπρος δεν αποτελούσε το φυσικό βήμα για την εκδίκαση των υποθέσεων αυτών, αλλά τα Δικαστήρια της Αιγύπτου, στη δικαιοδοσία των οποίων υπόκειντο οι διάδικοι, ήταν ορθό.

5

(2) Της διαπίστωσης αυτής έπεται, ότι το βάρος μετατοπίστηκε στους ώμους του ενάγοντα να αποδείξει ότι συνέτρεχαν ειδικές συνθήκες, ώστε η δικαιοσύνη απαιτούσε όπως η εκδίκαση των υποθέσεων γίνει στην Κύπρο.

10

(3) Οι ενάγοντες - εφεσείοντες δεν απέδειξαν ότι συνέτρεχαν τέτοιες ειδικές συνθήκες.

(4) Η αδυναμία εκτέλεσης απόφασης εναντίον του εναγομένου στην Αίγυπτο λόγω έλλειψης περιουσίας και η δυνατότητα εκτέλεσης στην Κύπρο καθώς και η έλλειψη νομικής δυνατότητας εκτέλεσης απόφασης Αιγυπτιακού Δικαστηρίου στην Κύπρο, δεν χαρακτηρίστηκαν από το πρωτόδικο Δικαστήριο στοιχεία άσχετα κατά τη λήψη της απόφασης για αναστολή.

15

20

(5) Με την αναστολή των αγωγών, δεν αναστέλλονται αυτόματα τα παρεπίμπτοντα απαγορευτικά διατάγματα προς όφελος των εναγόντων - εφεσειόντων και συνεπώς δεν χάνουν το κτηθέν πλεονέκτημα.

25

(6) Παρόλον ότι ήταν εσφαλμένο το εύρημα του πρωτόδικου Δικαστηρίου ότι οι ενάγοντες δεν χάνουν κανένα πλεονέκτημα αν οι υποθέσεις τους δικαστούν στην Αίγυπτο διότι η εδώ εκδίκασή τους σύμφωνα με το Αιγυπτιακό δίκαιο θα οδηγούσε ούτως ή άλλως σε απόρριψη, εντούτοις δεν επηρέαζε το αποτέλεσμα, γιατί οι εφεσείοντες - ενάγοντες απέτυχαν να αποδείξουν ότι οι περί παραγραφής διατάξεις του Αιγυπτιακού νόμου είναι διαδικαστικής μορφής και συνεπώς μη εφαρμόσιμες από τα Κυπριακά Δικαστήρια.

30

(8) Το πρωτόδικο Δικαστήριο, ορθά θεώρησε με βάση το ενώπιόν του υλικό σαν δεδομένο ότι μέρος της μαρτυρίας, συμπεριλαμβανομένων μαρτύρων, βρισκόνταν στην Αίγυπτο και ορθά έλαβε υπόψη το στοιχείο αυτό στην κρίση του, ότι το Αιγυπτιακό Δικαστήριο ήταν καταλληλότερο βήμα για εκδίκαση των υποθέσεων.

40

Η έφεση απορρίφθηκε χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις :

Charles Guendyan v. Societe Tuniosienne De Banque, S.A. (1983) 1 C.L.R. 588,

Dolphin Shipping Co. v. Cantriers (1984) 1 C.L.R. 853,

5

Stella v. Sayias (1983) 1 C.L.R. 186,

MacShannon v. Rockware Glass Ltd [1978] 1 All E.R. 625,

Spiliata Maritime Corporation v. Cansulex Ltd [1986] 3 All E.R. 843.

10

Έφεση.

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Κωνσταντινίδης, Π.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 15.12.90 (Αρ. Αγωγών 5854/87 και 5855/87) με την οποία διατάχθηκε η αναστολή της περαιτέρω διαδικασίας των αγωγών αυτών.

15

Χρ. Κληρίδης, για τους Εφεσείοντες.

20

Καμιά εμφάνιση, για τον Εφεσίβλητο.

Cur. Adv. Vult.

25

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Χρυσοστομής.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Με την παρούσα έφεση οι ενάγοντες-εφεσείοντες ζητούν την ανατροπή της ενδιάμεσης απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου, σε αιτήσεις δια κλήσεως του εναγόμενου-εφεσίβλητου στις συνενωθείσες αγωγές 5854/87 και 5855/87 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, με την οποία διατάχθηκε η αναστολή της περαιτέρω διαδικασίας των αγωγών αυτών.

30

35

Κατά την ακρόαση της έφεσης ο εφεσίβλητος δεν παρουσιάστηκε στο Δικαστήριο και η ακροαματική διαδικασία προχώρησε στην απουσία του.

40

Με την αγωγή 5854/87 ο εφεσίων Saber Yacoub Shehata από το Κάιρο, αξιολόγησε από τον εφεσίβλητο Assil Sabit Ellias, υπό την επωνυμία Misr Trading Co, από το Κάιρο και κατά τον ουσιώδη χρόνο στη Λεμεσό, διάφορα ποσά, που κατά τον ισχυρισμό του εφεσίωντα

αποτελούν ποσά επιταγών που υπογράφηκαν και παραδόθηκαν από τον εφεσίβλητο στον εφεσείοντα στην Αίγυπτο και που ήταν πληρωτέα στον εφεσείοντα. Τα ποσά αυτά εκφράζονται σε δολάρια Αμερικής, Στερλίνες, Γερμανικά μάρκα και Αιγυπτιακές λίρες.

5

Με την αγωγή 5855/87 η εφεσείουσα Aida Yacoub Shehata από το Κάιρο, αξιολογεί εναντίον του εφεσίβλητου και πάλι διάφορα ποσά, που κατά τον ισχυρισμό της αποτελούν ποσά επιταγών που υπογράφηκαν και παραδόθηκαν σ' αυτήν στην Αίγυπτο και ήταν πληρωτέα σ' αυτήν. Τα ποσά αυτά εκφράζονται μόνο σε Αιγυπτιακές λίρες. Και με τις δύο αγωγές αξιολογείται το ισόποσο των αναφερόμενων ποσών και επιταγών σε Κυπριακές λίρες.

10

Αποτελεί κοινή βάση ότι όλες οι συναλλαγές μεταξύ των διαδίκων έγιναν στην Αίγυπτο και είναι αποδεκτό και από τις δύο πλευρές ότι θα πρέπει οι συναλλαγές αυτές να κριθούν με βάση το Αιγυπτιακό Δίκαιο.

15

Είναι η θέση του εφεσίβλητου, όπως εκφράζεται στις ένορκες δηλώσεις του, πως οι εφεσείοντες έχουν χάσει το δικαίωμα να εγείρουν αγωγές λόγω παραγράφης. Επίσης αναφέρει ότι κατά τον ουσιώδη χρόνο διέμενε με την οικογένειά του στη Λεμεσό και ισχυρίστηκε ότι οι επίδικες επιταγές εκδόθηκαν από μια Αιγυπτιακή Εταιρεία, στην οποία αυτός ήταν απλά Διευθυντής και υπόγραψε τις επιταγές αυτές εκτός από μια, υπό την ιδιότητα του σαν Διευθυντής της εταιρείας αυτής και όχι υπό την προσωπική του ιδιότητα και αρνείται οποιαδήποτε ευθύνη. Επίσης ισχυρίστηκε πως η προαναφερθείσα Εταιρεία ήταν υπό εκκαθάριση και ότι για την εκδίκαση των αγωγών θα έπρεπε να καλέσει μάρτυρες από την Αίγυπτο, τους οποίους δεν μπορούσε να κλητεύσει, ούτε και να τους υποχρεώσει να έρθουν στην Κύπρο.

20

25

30

Η θέση των εφεσειόντων είναι ότι ο εφεσίβλητος διέμενε στην Κύπρο και συνεπώς τα Κυπριακά Δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία και είναι ορθό και δίκαιο να ασκήσουν τη δικαιοδοσία τους, γιατί ο εφεσίβλητος είναι ένας φυγόδικος που δεν μπορεί να επιστρέψει στην Αίγυπτο, διότι εκεί καταζητείται από τις αρχές και επίσης στην Αίγυπτο δεν έχει οποιαδήποτε περιουσιακά στοιχεία, ενώ στην Κύπρο έχει.

35

40

Όσον αφορά τους μάρτυρες που ισχυρίστηκε ο εφεσίβλητος ότι προτίθετο να κλητεύσει, η θέση των εφεσειόντων είναι ότι αυτός δεν έχει τέτοιους μάρτυρες που κατοικούν στο εξωτερικό, αλλά και αν έχει η Αίγυπτος είναι γειτονική χώρα και οι μάρτυ-

ρες μπορούν να έλθουν στην Κύπρο.

Επίσης είναι η θέση των εφεσεϊόντων ότι αν εξασφαλιστεί οποιαδήποτε απόφαση εναντίον του εφεσίβλητου στην Αίγυπτο, δεν θα μπορέσουν να την εφαρμόσουν ούτε στην Αίγυπτο όπου αυτός δεν έχει περιουσία, αλλά ούτε και στην Κύπρο, διότι μεταξύ Κύπρου και Αιγύπτου δεν υπάρχει οποιαδήποτε συμφωνία για εφαρμογή δικαστικών αποφάσεων από τη μια χώρα στην άλλη. 5

Τα όσα αναφέρθηκαν από τους διαδίκους στις ένορκες τους δηλώσεις αμφισβητήθηκαν από την άλλη πλευρά και κατά την ακρόαση των αιτήσεων δεν δόθηκε μαρτυρία για απόδειξη των ισχυρισμών αυτών. Το πρωτόδικο Δικαστήριο κατέληξε ότι δεν θα μπορούσε να προβεί σε ευρήματα και τα μη αμφισβητούμενα γεγονότα διατυπώθηκαν ως ακολούθως: 10 15

“Οι διάδικοι είναι Αιγύπτιοι, αλλά οι μεν Ενάγοντες διαμένουν στο Κάιρο, ο δε Εναγόμενος στη Λεμεσό.

Οι επίδικες επιταγές στις οποίες βασίζεται το ισχυριζόμενο αγώγιμο δικαίωμα των εναγόντων υπογράφηκαν και δόθηκαν στην Αίγυπτο. 20

Ο Αιγυπτιακός Νόμος διέπει τις συναλλαγές πάνω στις οποίες βασίζεται το ισχυριζόμενο αγώγιμο δικαίωμα. 25

Το παρόν Δικαστήριο έχει δικαιοδοσία εκδίκασης των αγωγών αυτών. Δέστε Άρθρο 21(1)(β) του Νόμου 14/60.

Παρ' όλο που οι Ενάγοντες αμφισβήτησαν τον ισχυρισμό ότι όλοι ή οι περισσότεροι μάρτυρες του Εναγομένου βρίσκονται στην Αίγυπτο, θεωρούμε πως δεδομένου ότι οι επίδικες συναλλαγές έγιναν στην Αίγυπτο είναι φυσιολογικό ότι μέρος τουλάχιστο της μαρτυρίας θα βρίσκεται στην Αίγυπτο και οι Ενάγοντες - Καθ' ων η Αίτηση δεν πρόσφεραν οποιαδήποτε μαρτυρία για το αντίθετο. Περιττόν δεν μας διαφεύγει το ότι ο Εναγόμενος - Αιτητής ισχυρίζεται πως οι μάρτυρες του βρίσκονται στην Αίγυπτο, και το ότι οι Ενάγοντες - Καθ' ων η Αίτηση αρνούνται αυτό τον ισχυρισμό δεν μπορεί παρά να έχει περιορισμένη βαρύτητα, δεδομένου ότι ο κάθε διάδικος έχει δικαίωμα επιλογής των μαρτύρων που θα παρουσιάσει στο Δικαστήριο.” 30 35 40

Το πρωτόδικο Δικαστήριο στην εμπεριστατωμένη του απόφαση έκανε και εκτενή αναφορά στη σχετική επί του θέματος νο-

5 μολογία. Μεταξύ των αποφάσεων που αναφέρθηκαν ήταν και οι αποφάσεις, *Charles Guendyan v. Societe Tuniosienne De Banque*, S.A. (1983) 1 C.L.R. 588, *Dolphin Shipping Co. v. Cantriers* (1984) 1 C.L.R. 853 και *Stella v. Sayias* (1983) 1 C.L.R. 186, στις οποίες στηρίζει βασικά την επιχειρηματολογία του ο δικηγόρος των εφεσειόντων.

10 Το πρωτόδικο Δικαστήριο καταλήγοντας στην απόφαση να αναστείλει την περαιτέρω διαδικασία των προαναφερθέντων αγωγών, αναφέρθηκε σε όλες τις πτυχές που ήταν σχετικές με την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας.

15 Οι λόγοι της έφεσης όπως αναπτύχθηκαν ενώπιόν μας συνοψίστηκαν σε τέσσερεις οντότητες. Οι λόγοι 3, 7, 12, 15 και 19 αφορούν την εισήγηση ότι ο εναγόμενος δεν προσκόμισε μαρτυρία και δεν μπόρεσε να πείσει ότι υπάρχει άλλο Δικαστήριο στη δικαιοδοσία του οποίου μπορεί να υπάγεται η υπόθεση.

20 Αναπτύσσοντας την εισήγηση του ο δικηγόρος των εφεσειόντων ανέφερε ότι ο εφεσίβλητος δεν απόδειξε ότι τα Αιγυπτιακά Δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία να εκδικάσουν τις υποθέσεις στην Αίγυπτο, γιατί πουθενά στις ένορκες δηλώσεις δεν αναφέρεται κάτι τέτοιο. Το πρωτόδικο Δικαστήριο παρόλο που δέχθηκε τη θέση αυτή, εντούτοις λανθασμένα, όπως ισχυρίζεται, επιρρίπτει ευθύνη στους εφεσειόντες, επειδή δεν προσκόμισαν αυτοί μαρτυρία να αντικρούσουν και αποφάσισε, ότι εφόσον δεν υπήρχε μαρτυρία επί του θέματος, να εφαρμόσει το Κυπριακό Δίκαιο. Η λανθασμένη κατάληξη ήταν ότι τα Αιγυπτιακά Δικαστήρια με βάση το Κυπριακό Δίκαιο έχουν δικαιοδοσία εκδίκασης των υποθέσεων.

30 Στην υπόθεση *Charles Cuendyian v. Societe Tuniosienne De Banque, S.A.* (ανωτέρω), το Ανώτατο Δικαστήριο υιοθέτησε την Αγγλική νομολογία όπου αποφασίστηκε ότι για να δικαιολογείται η αναστολή μιας υπόθεσης πρέπει να ικανοποιηθούν δύο όροι, ένας θετικός και ένας αρνητικός:-

40 (α) Ο εναγόμενος πρέπει να ικανοποιήσει το Δικαστήριο ότι υπάρχει άλλο βήμα (forum) στο οποίο τη δικαιοδοσία υπάγεται, στο οποίο μπορεί να απονεμηθεί δικαιοσύνη μεταξύ των διαδίκων, με ουσιαστικά λιγότερη δυσκολία ή έξοδα, και

(β) Η αναστολή δεν πρέπει να αποστερεί από τον ενάγοντα οποιοδήποτε νόμιμο προσωπικό ή διαδικαστικό πλεονέκτημα, που θα ήταν διαθέσιμο σε αυτόν αν επικαλείτο τη δικαιοδοσία

του Κυπριακού Δικαστηρίου.

Όμως το δίκαιο δεν διαμορφώνεται μόνο με τις δύο αυτές αρχές. Στην υπόθεση *Stella v. Sayias* (ανωτέρω), αποφασίστηκε ότι το Δικαστήριο έχει διακριτική εξουσία να αρνηθεί να ασκήσει δικαιοδοσία σε υποθέσεις που αυτό είναι πρέπον και ότι έχει συμφυή δικαιοδοσία να αναστείλει μια αγωγή που εγείρεται εντός της δικαιοδοσίας, αναφορικά με αγωγήμο δικαίωμα που προέκυψε εκτός της δικαιοδοσίας, αν ικανοποιηθεί ότι με αυτό τον τρόπο δεν θα προκληθεί αδικία στον ενάγοντα και ότι ο εναγόμενος θα υποβαλλόταν σε τέτοια αδικία, κατά την υπεράσπιση της αγωγής, που θα συνιστούσε ενόχληση (*vexation*) και καταπίεση (*oppression*), στις οποίες δεν θα υποβαλλόταν αν αναγόταν σε άλλο Δικαστήριο, στο οποίο υπάρχει πρόσβαση (*accessible*), όπου προέκυψε και το αγωγήμο δικαίωμα.

Στην υπόθεση αυτή το αγωγήμο δικαίωμα προέκυψε καθ' ολοκληρία στην Ελλάδα και ένας ουσιώδης μάρτυρας για τον εναγόμενο ζούσε στην Ελλάδα. Το Δικαστήριο έδωσε αναστολή γιατί κατάρχη στο συμπέρασμα ότι αν η υπόθεση εκδικαζόταν στην Κύπρο, ο εναγόμενος θα στερείτο του δικαιώματος να καλέσει εκείνο το μάρτυρα και έτσι κατά πάσα πιθανότητα θα υφίστατο μεγάλη αδικία. Η απόφαση επικυρώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο.

Επίσης στην υπόθεση *Dolphin Shipping Co. v. Cantiers* (ανωτέρω) αποφασίστηκε ότι ένας ενάγοντας δεν πρέπει με ελαφρά καρδιά να στερείται του δικαιώματος να κινήσει αγωγή σε Κυπριακά Δικαστήρια, αν η δικαιοδοσία του Κυπριακού Δικαστηρίου είναι ορθά θεμελιωμένη.

Στην υπόθεση *MacShannon v. Rockware Glass Ltd* [1978] 1 All E.R. 625, επεκράτησε η άποψη περί κατάργησης της χρήσης των λέξεων “*oppressive or vexatious*” και ο Λόρδος Diplock επανέλαβε την προεξάρχουσα αρχή ότι για να δικαιολογηθεί η αναστολή πρέπει να ικανοποιηθούν δύο όροι, ένας θετικός και ένας αρνητικός.

Τελικά σημαντική εξέλιξη σημειώθηκε στην υπόθεση *Spiliata Maritime Corporation v. Cansulex Ltd* [1986] 3 All E.R. 843, όπου αποφασίστηκε ότι η διατύπωση των αρχών από το Λόρδο Diplock έδωσε μεγάλη σημασία στο “νόμιμο προσωπικό ή δικαστικό πλεονέκτημα” του ενάγοντα που συνηγορεί υπέρ της συνέχισης της διαδικασίας και διατύπωσαν την βασική αρχή ότι η αναστολή δίδεται μόνο με βάση το *forum non conveniens* όπου το Δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ευρίσκεται η υπόθεση, ικα-

νοποιείται ότι υπάρχει κάποιο άλλο διαθέσιμο βήμα που έχει δικαιοδοσία, το οποίο είναι κατάλληλο για την εκδίκαση της υπόθεσης που είναι δηλαδή πιο κατάλληλο για το συμφέρον όλων των μερών και προς όφελος της δικαιοσύνης (Βλ. Dicey and Morris, *The Conflict on Laws*, 12η έκδοση, σελ. 399-400).

Στην υπόθεση αυτή στις σελ. 854-856, ο Λόρδος Goff βασιζόμενος στην μέχρι τότε νομολογία καθόρισε τις σχετικές νομικές αρχές που διέπουν το θέμα της αναστολής, οι οποίες συνοψίζονται ως ακολούθως:

“(a) The basic principle is that a stay will only be granted on the ground of *forum non conveniens* where the court is satisfied that there is some other available forum, having competent jurisdiction, which is the appropriate forum for the trial of the action, i.e. in which the case may be tried more suitably for the interests of all the parties and the ends of justice.

(b) As Lord Kinneer’s formulation of the principle indicates, in general the burden of proof rests on the defendant to persuade the court to exercise its discretion to grant a stay (see, eg. the *Societe du Caz* case 1926 SC(HL) 13 at 21 per Lord Sumner and Anton Private International Law (1967) p150). It is, however, of importance to remember that each party will seek to establish the existence of certain matters which will assist him in persuading the court to exercise its discretion in his favour, and that in respect of any such matter the evidential burden will rest on the party who asserts its existence. Furthermore, if the court is satisfied that there is another available forum which is *prima facie* the appropriate forum for the trial of the action, the burden will then shift to the plaintiff to show that there are special circumstances by reason of which justice requires that the trial should nevertheless take place in this country (see para (f) below).

(c) The question being whether there is some other forum which is the appropriate forum for the trial of the action, it is pertinent to ask whether the fact that the plaintiff has, *ex hypothesi*, founded jurisdiction as of right in accordance with the law of this country, of itself gives the plaintiff an advantage in the sense that the English court will not lightly disturb jurisdiction so established. ...

.....
 ... *In my opinion, the burden resting on the defendant is not just to show that England is not the natural or appropriate forum*

for the trial, but to establish that there is another available forum which is clearly or distinctly more appropriate than the English forum. In this way, proper regard is paid to the fact that jurisdiction has been founded in England as of right
 I may add that if, in any case the connection of the defendant with the English forum is a fragile one (for example if he is served with proceedings during a short visit to this country) it should be all the easier for him to prove that there is another clearly more appropriate forum for the trial overseas.

5

10

(d) Since the question is whether there exists some other forum which is clearly more appropriate for the trial of the action, the court will look first to see what factors there are which point in the direction of another forum. These are the factors which Lord Diplock described, in *MacShannon's case* [1978] 1 All ER 625 at 630, [1978] AC 795 at 812, as indicating that justice can be done in the other forum at 'substantially less inconvenience or expense'. Having regard to the anxiety expressed in your Lordships' House in the *Societe du Gaz case* 1926 SC(HL) 13 concerning the use of the word 'convenience' in this context, I respectfully consider that it may be more desirable, now that the English and Scottish principles are regarded as being the same, to adopt the expression used by Lord Keith in *The Abidin Daver* [1984] 1 All ER 470 at 479, [1984] AC 398 at 415 when he referred to the 'natural forum' as being 'that with which the action has the most real and substantial connection'. So it is for connecting factors in this sense that the court must first look; and these will include not only factors affecting convenience or expense (such as availability of witnesses), but also other factors such as the law governing the relevant transaction (as to which see *Credit Chimique v. James Scott Engineering Group Ltd* 1982 SLT 131), and the places where the parties respectively reside or carry on business.

15

20

25

30

(e) If the court concludes at that stage that there is no other available forum which is clearly more appropriate for the trial of the action, it will ordinarily refuse a stay: ...

35

(f) If, however, the court concludes at that stage that there is some other available forum which prima facie is clearly more appropriate for the trial of the action, it will ordinarily grant a stay unless there are circumstances by reason of which justice requires that a stay should nevertheless not be granted. In this inquiry, the court will consider all the circumstances of the case, including circumstances which go beyond those taken into account when

40

considering connecting factors with other jurisdictions. One such factor can be the fact, if established objectively by cogent evidence, that the plaintiff will not obtain justice in the foreign jurisdiction: see *The Abidim Daver* [1984] 1 All ER 470 at 476, [1984] AC 398 at 411 per Lord Diplock, a passage which now makes plain that, on this inquiry, the burden of proof shifts to the plaintiff. How far other advantages to the plaintiff in proceeding in this country may be relevant in this connection, I shall have to consider at a later stage.”

5
10 Οι αρχές αυτές όπως διατυπώθηκαν από το Λόρδο Goff, ακολουθήθηκαν σε μεταγενέστερες υποθέσεις στην Αγγλία. Αυτές τις αρχές τις υιοθετούμε και εμείς και τις θεωρούμε πως είναι πάρα πολύ βοηθητικές και καθοδηγητικές για τα Δικαστήρια ως προς τον τρόπο που θα πρέπει να προσεγγίζουν το θέμα της αναστολής.

15
Μετά την εκτενή αναφορά του στη νομολογία, το πρωτόδικο Δικαστήριο κατάληξε στα ακόλουθα συμπεράσματα που αναφέρονται στις σελ. 39 και 40 των πρακτικών:

20 “Έχοντας υπόψη τις προαναφερόμενες αυθεντίες και αρχές σταθμίσαμε με προσοχή όλα τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιόν μας. Από αυτά είναι φανερό πως η Κύπρος δεν αποτελεί το φυσικό βήμα για την εκδίκαση των αγωγών αυτών. Σ’ αυτό το συμπέρασμα καταλήξαμε αφού λάβαμε υπόψη ότι οι διάδικοι είναι όλοι Αιγύπτιοι, ότι οι επίδικες επιταγές υπογράφηκαν και παραδόθηκαν στην Αίγυπτο και ότι οι επίδικες συναλλαγές από τις οποίες πηγάζει το ισχυριζόμενο αγωγίμο δικαίωμα έλαβαν χώρα στην Αίγυπτο. Από τα προαναφερόμενα είναι φανερό ότι όχι μόνο η Κύπρος δεν αποτελεί το φυσικό βήμα για την εκδίκαση των αγωγών αυτών αλλά και ότι υπάρχει άλλο διαθέσιμο βήμα στου οποίου τη δικαιοδοσία υπόκεινται οι διάδικοι (τα Δικαστήρια της Αιγύπτου).

35 Περαιτέρω, μας φαίνεται ότι η εκδίκαση των αγωγών αυτών στην Αίγυπτο θα μπορούσε να γίνει με πολύ μεγαλύτερη ευκολία και λιγότερα έξοδα, καθότι οι επίδικες συναλλαγές διέπονται από τον Αιγυπτιακό Νόμο και με βάση εκείνο το Νόμο είναι που θα κριθούν. Επίσης οι μάρτυρες, ή τουλάχιστον οι περισσότεροι και το αποδεικτικό υλικό βρίσκονται στην Αίγυπτο. Δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε το γεγονός ότι αν η εκδίκαση των αγωγών αυτών συνεχιστεί στην Κύπρο, ο Εναγόμενος θα στερηθεί του δικαιώματος να κλητεύσει και να εξασφαλίσει την παρουσία μαρτύρων από την Αίγυπτο.

Από την άλλη μεριά δεν μας έχει δοθεί οποιοδήποτε στοιχείο που να τείνει να δείξει ότι στα Αιγυπτιακά Δικαστήρια δεν θα απονεμόταν δικαιοσύνη στους διάδικους, για οποιοδήποτε λόγο.

Ο ευπαίδευτος συνήγορος των Εναγόντων - Καθ' ων η Αίτηση υπόβαλε ότι ο Εναγόμενος - Αιτητής δεν ικανοποίησε με στοιχεία ότι τα Δικαστήρια της Αιγύπτου θα έχουν δικαιοδοσία να εκδικάσουν αγωγή εναντίον του προσωπικά σχετικά με αξιώσεις των Εναγόντων όχι εναντίον της Εταιρείας αλλά μόνο εναντίον του Εναγόμενου, που όπως αναφέραμε διαμένει στην Κύπρο. 5 10

Είναι γεγονός ότι ο Εναγόμενος δεν πρόσφερε μαρτυρία ότι σύμφωνα με τον Αιγυπτιακό Νόμο τα Αιγυπτιακά Δικαστήρια μπορούν να ασκήσουν δικαιοδοσία εναντίον προσώπου που διαμένει εκτός της δικαιοδοσίας τους, όταν το ισχυριζόμενο αγωγή δικαίωμα προέκυψε εντός της δικαιοδοσίας τους. Όμως ούτε και οι Ενάγοντες πρόσφεραν οποιαδήποτε μαρτυρία για το αντίθετο. Κάτω από αυτές τις περιστάσεις νομίζουμε ότι το ορθό είναι να κρίνουμε τα γεγονότα ως εάν το Αιγυπτιακό Δίκαιο ήταν το ίδιο με το Κυπριακό Δίκαιο, αφού δεν έχουμε μαρτυρία για το αντίθετο: Δέστε *The Parchim* [1918] A.C. 157 και *Dacey Conflict of Laws* 7η έκδοση σελίδα 1107. 15 20

Είναι φανερό ότι σύμφωνα με το Κυπριακό Δίκαιο, τα Αιγυπτιακά Δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία εκδίκασης αγωγών, για τις οποίες το ισχυριζόμενο αγωγή δικαίωμα προέκυψε εντός δικαιοδοσίας έστω και αν ο Εναγόμενος βρίσκεται εκτός δικαιοδοσίας." 25

Από το πιο πάνω απόσπασμα της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου προκύπτει ότι τούτο κατάληξε στο συμπέρασμα ότι για τις υποθέσεις αυτές η Κύπρος δεν αποτελεί το φυσικό βήμα και ότι υπάρχει άλλο διαθέσιμο βήμα, τα Δικαστήρια της Αιγύπτου, στη δικαιοδοσία των οποίων υπόκεινται οι διάδικοι. Η διαπίστωση αυτή του πρωτόδικου Δικαστηρίου είναι ορθή ενόψει των γεγονότων και στοιχείων που τέθηκαν ενώπιόν του. Σύμφωνα με τις προαναφερθείσες αυθεντίες, η διαπίστωση αυτή του πρωτόδικου Δικαστηρίου είναι η βασική διαπίστωση δυνάμει της οποίας εκδίδεται το διάταγμα αναστολής και άμα αυτή αποδειχθεί, και αποδείχθηκε στην παρούσα υπόθεση, τότε το βάρος μετατοπίζεται στους ώμους του ενάγοντα να αποδείξει ότι υπάρχουν ειδικές συνθήκες για τις οποίες η δικαιοσύνη απαιτεί όπως η εκδίκαση των υποθέσεων γίνει στην Κύπρο. Συνεπώς η εισήγηση του δικηγόρου των εφεσείωντων ότι ο εφεσίβλητος δεν απέδειξε ότι τα Αιγυπτιακά Δικαστήρια έχουν 30 35 40

δικαιοδοσία να εκδικάσουν τις υποθέσεις αυτές και κατά συνέπεια η έφεση θα πρέπει να επιτύχει, δεν ευσταθεί. Το στοιχείο που δεν αποδείχθηκε και το πρωτόδικο Δικαστήριο συμφώνησε σε αυτό, είναι αν και κατά πόσο σύμφωνα με τον Αιγυπτιακό Νόμο τα Αιγυπτιακά Δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία να εκδικάσουν τις υποθέσεις δεδομένου ότι κατά τον ουσιώδη χρόνο ο εναγόμενος διέμενε εκτός της δικαιοδοσίας τους. Το πρωτόδικο Δικαστήριο ελλείψει μαρτυρίας, αποφάσισε να εφαρμόσει το Κυπριακό Δίκαιο και κατάληξε ότι τα Αιγυπτιακά Δικαστήρια έχουν δικαιοδοσία και στην περίπτωση που ο εφεσίβλητος βρίσκεται εκτός της δικαιοδοσίας των. Το θέμα όμως τούτο δεν είναι στοιχείο που όφειλε ο εναγόμενος να αποδείξει σύμφωνα με τη νομολογία, ούτε και είναι στοιχείο που έχει νομολογηθεί πως πρέπει να λαμβάνεται υπόψη από το Δικαστήριο κατά την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας. Επομένως οι λόγοι της έφεσης που εξετάζουμε έστω και αν επιτύχουν, δεν επηρεάζουν το αποτέλεσμα. Το όλο θέμα συνεπώς ανάγεται σε ακαδημαϊκή συζήτηση και δεν θα ασχοληθούμε περισσότερο με αυτό. Οι λόγοι αυτοί της έφεσης απορρίπτονται.

Η δεύτερη οντότητα αφορά τους λόγους 4, 5, 6 και 13 και την εισήγηση πως η αναστολή αποστερεί τους ενάγοντες από έννομα προσωπικά ή νομικά πλεονεκτήματα, όπως είναι η αδυναμία ικανοποίησης της απόφασης, δεδομένου ότι ο ενάγων έχει παρουσία στην Κύπρο ενώ στην Αίγυπτο δεν έχει και δεν υπάρχει δινατότητα εκτέλεσης της απόφασης των Αιγυπτιακών Δικαστηρίων στην Κύπρο, πράγμα που θεωρείται σύμφωνα με την υπόθεση *Dolfin* (ανωτέρω), ένα στοιχείο που λαμβάνεται σοβαρά υπόψη και δεν είναι άσχετο, όπως ισχυρίζεται ο δικηγόρος των εφεσειόντων ότι το χαρακτήρισε το πρωτόδικο Δικαστήριο.

Αρχικά θα πρέπει εδώ να αναφερθεί, πως το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν χαρακτήρισε το θέμα αυτό άσχετο, αλλά στη σελ. 42 των πρακτικών είπε ότι το ζητούμενο είναι το κατάλληλο βήμα για τη διακρίβωση των δικαιωμάτων των διαδίκων και το ζήτημα της υλοποίησης των δικαιωμάτων όταν εξακριβωθούν, είναι μεταγενέστερο.

Η προσέγγιση αυτή του πρωτόδικου Δικαστηρίου είναι ορθή. Αν το Δικαστήριο βρει ότι το κατάλληλο βήμα είναι αυτό του αλλοδαπού Δικαστηρίου, εντούτοις προχωρεί και εξετάζει αν είναι προς όφελος της δικαιοσύνης να μην δοθεί αναστολή, οπότε δύναται να λάβει υπόψη του ότι αν δοθεί αναστολή ο ενάγων θα στερηθεί της ασφάλειας που έχει και μπορεί να δώσει αναστολή υπό τον όρο να διατηρηθεί η οποιαδήποτε ασφάλεια. Στην υπό κρίση υπόθεση το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν εξέδωσε οποιοδήποτε διάταγμα σχετικά

με το θέμα αυτό, γιατί δεν είχε συζητηθεί το θέμα ενώπιον του, αλλά ορθά παρατήρησε ότι με την αναστολή των αγωγών δεν εκπνέουν αυτόματα τα παρεμπόδιοντα διατάγματα που είναι σε ισχύ.

Ένα άλλο πλεονέκτημα που οι εφεσείοντες χάνουν, όπως ισχυρίζεται ο δικηγόρος τους, είναι το θέμα της παραγραφής. Το θέμα τούτο αντιμετωπίζεται με τον ίδιο τρόπο όπως το θέμα της στέρησης της ασφάλειας από μέρους ενός ενάγοντα, που αναπτύχθηκε πιο πάνω. Όμως το παράπονο στην προκειμένη περίπτωση, δεν είναι ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη του το θέμα αυτό, αλλά η θέση που κατάληξε ότι οι εφεσείοντες δεν χάνουν κανένα πλεονέκτημα αν εκδικαστούν οι αγωγές στην Αίγυπτο, γιατί είναι με βάση το Αιγυπτιακό Δίκαιο που θα κριθούν είτε εκδικαστούν στην Κύπρο είτε στην Αίγυπτο. Αν πραγματικά σύμφωνα με το Αιγυπτιακό Δίκαιο το αγωγήμο δικαίωμα των εφεσεϊόντων παραγράφεται σε έξι μήνες, είναι φανερό, είτε το πρωτόδικο Δικαστήριο, ότι οι αγωγές κρινόμενες με το Αιγυπτιακό Δίκαιο είναι καταδικασμένες, δεδομένου ότι οι ημερομηνίες έκδοσης και παράδοσης των επίδικων επιταγών είναι μέσα στο 1983 και 1984. Οι αγωγές καταχωρήθηκαν στις 14.11.87.

Ο δικηγόρος των εφεσεϊόντων εισηγήθηκε ότι το θέμα της παραγραφής είναι διαδικαστικής μορφής (procedural) και σαν τέτοιο είναι θέμα που διέπεται από το Κυπριακό Δίκαιο με βάση το οποίο δεν υπάρχει παραγραφή. Είναι περαιτέρω η εισήγησή του πως αν οι νόμοι για παραγραφή της χώρας όπου ηγήρη το αγωγήμο δικαίωμα και της χώρας όπου εκδικάζεται η υπόθεση είναι διαδικαστικοί, η αγωγή αποτυγχάνει εάν έχει παραγραφεί σύμφωνα με τον *lex fori*, αλλά επιτυγχάνει εάν η περίοδος παραγραφής σύμφωνα με τον *lex fori* δεν μετρά, έστω και αν το αγωγήμο δικαίωμα έχει παραγραφεί σύμφωνα με τον *lex causa*. Το Δικαστήριο δεν είχε δικαίωμα, είτε, να κάνει εύρημα ότι εφαρμόζεται το Αιγυπτιακό Δίκαιο στις υποθέσεις αυτές, γιατί έστω και εάν σύμφωνα με το Αιγυπτιακό Δίκαιο η αγωγή έχει παραγραφεί, εάν με τον *lex fori* δεν έχει παραγραφεί η αγωγή προχωρεί. Κατά συνέπεια τα συμπεράσματα του Δικαστηρίου είναι λανθασμένα.

Το θέμα δεν περιορίζεται στην περίπτωση που ο *lex fori* και ο *lex causa* είναι νόμοι διαδικαστικοί. Αν συνέβαινε τούτο, η εισήγηση του δικηγόρου των εφεσεϊόντων θα ήταν ορθή. Όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι στην υπό κρίση περίπτωση. Σίγουρα το θέμα της παραγραφής στην Κύπρο (*lex fori*) είναι θέμα διαδικαστικής μορφής (procedural). Όμως δεν υπήρξε μαρτυρία ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου που να αποδεικνύει τον Αιγυπτιακό Νόμο περί παρα-

γραφής και αν και κατά πόσον η παραγραφή είναι διαδικαστικής ή ουσιαστικής μορφής. Αν είναι ουσιαστική, η περίοδος παραγραφής του *lex causa* έχει παρέλθει και δεν μπορούν οι αγωγές να ευσταθήσουν, έστω και αν η περίοδος παραγραφής του *lex fori* δεν έχει λήξει ή δεν μετρά, γιατί δεν υπάρχει οποιοδήποτε δικαίωμα που απομένει για να εφαρμοστεί (βλ. Dicey and Morris, *The Conflict of Laws* 12η έκδοση, σελ. 186. Όμως αν είναι διαδικαστικής μορφής, τότε ισχύουν τα όσα υπόβαλε ο κ. Κληρίδης. Συνεπώς παρόλο που το πρωτόδικο Δικαστήριο λανθασμένα κατάληξε στο συμπέρασμα που κατάληξε, εντούτοις η κατάληξη αυτή δεν επηρεάζει το αποτέλεσμα, γιατί είναι οι εφεσεϊόντες που έπρεπε να αποδείξουν αν ο *lex causa* ήταν διαδικαστικός ή ουσιαστικός στο θέμα της παραγραφής καθώς επίσης και την απώλεια ενός τέτοιου πλεονεκτήματος και όχι ο εφεσίβλητος. Ο εφεσίβλητος απλώς έθιξε το θέμα, αλλά οι εφεσεϊόντες παράλειψαν να τα αποδείξουν. Συνεπώς οι λόγοι της έφεσης που σχετίζονται με τη δεύτερη οντότητα αποτυγχάνουν.

Η τρίτη οντότητα αφορά τους λόγους έφεσης 8, 9, 10 και 16 και σχετίζεται με την εισήγηση ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο έδωσε υπερδέουσα σημασία στο θέμα της κλήσεως μαρτύρων από την Αίγυπτο και δέκτηκε ότι ο εφεσίβλητος θα στερηθεί του δικαιώματος να τους κλητεύσει. Επίσης ο δικηγόρος των εφεσεϊόντων ανέφερε πως ο εφεσίβλητος μίλησε αόριστα για μάρτυρες και δεν έδωσε καμιά λεπτομέρεια γι' αυτούς. Τέλος αναφέρθηκε στην υπόθεση *Dolfin* (ανωτέρω), όπου ο παράγοντας μάρτυρες δεν θεωρήθηκε ικανοποιητικός και ισχυρίστηκε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εντελώς αντικανονικά θεώρησε σαν δεδομένο ότι μέρος της μαρτυρίας θα βρίσκεται στην Αίγυπτο.

Δεν συμμεριζόμαστε την εισήγηση αυτή του δικηγόρου των εφεσεϊόντων. Το πρωτόδικο Δικαστήριο αντιμετώπιζε αρχικά το ερώτημα κατά πόσον υπήρχε άλλο Δικαστήριο που ήταν καταλληλότερο για την εκδίκαση των υποθέσεων και αυτό που επιβαλλόταν να πράξει σ' εκείνο το στάδιο, ήταν να εξετάσει αν υπήρχαν συνδετικά στοιχεία που στόχευαν προς την κατεύθυνση αυτή, έτσι που να δείχνουν ότι ήταν με το άλλο βήμα που οι υποθέσεις είχαν την πιο πραγματική και ουσιαστική σχέση. Σε αυτούς τους παράγοντες περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων η ευκολία (*conveniens*), το θέμα των εξόδων, το θέμα του νόμου που διέπει την υπόθεση, ο τόπος που οι διάδικοι κατοικούν ή που διεξάγουν τις επιχειρήσεις τους, καθώς και το θέμα της δυνατότητας κλήτευσης μαρτύρων, χωρίς αυτοί οι παράγοντες να είναι εξαντλητικοί.

Κατά τη γνώμη μας από το υλικό που είχε ενώπιόν του το

πρωτόδικο Δικαστήριο προσέγγισε ορθά το θέμα, με το να θεωρηθεί σαν δεδομένο ότι μέρος της μαρτυρίας είναι φυσιολογικό να βρίσκεται στην Αίγυπτο. Είναι ένα συμπέρασμα που εξαγεται ελεύθερα από την ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου μαρτυρία. Για τους πιο πάνω λόγους καταλήξαμε ότι ούτε και αυτοί οι λόγοι της έφεσης ευσταθούν. 5

Τέλος θα ασχοληθούμε με τους λόγους 14, 17 και 18, που αφορούν τον ισχυρισμό πως το αποτέλεσμα της απόφασης του πρωτόδικου Δικαστηρίου δημιούργησε αδικία σε βάρος των εφεσειόντων. 10

Τα θέματα που εγείρονται με τους λόγους αυτούς της έφεσης όπως αναπτύχθηκαν ενώπιόν μας, καλύπτονται από τους άλλους λόγους της έφεσης και έχουν ήδη απαντηθεί. Σαν τελικό σχόλιο όμως αναφέρουμε και πάλι, πως το πρωτόδικο Δικαστήριο βασιζόμενο στη νομολογία, καθοδήγησε ορθά τη σκέψη του και ασκώντας τη διακριτική του ευχέρεια κατάληξε στην ορθή απόφαση. Οι εφεσειόντες με την έφεσή τους δεν μας έπεισαν ότι υπάρχουν λόγοι που να δικαιολογούν την παρέμβασή μας. 15

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται χωρίς διάταγμα για έξοδα, δεδομένου ότι ο εφεσίβλητος δεν εμφανίστηκε στην ενώπιόν μας διαδικασία. 20

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 25